

Jan Siedsma behandelt de voorgevel van het huisje aan de Hoofdweg.

FOTO: RV

De drie musketiers van Grezel in Veenhuizen, v.l.n.r.: Jan Siedsma, Wouter Scheffers, Don Gerrits. FOTO: RV

Grezel Schilders uit Assen ontfermt zich over Veenhuizen

‘Met dit dorp zijn we wel even zoet’

VEENHUIZEN ■ Sinds twee jaar op de Werelderfgoedlijst, maar kampend met het nodige achterstallig onderhoud: Veenhuizen in Drenthe. Bart Grezel prijst zich gelukkig dat hij met zijn schilders in dit gevangenis-dorp aan het werk mag. ‘Veel panden hier hebben wat liefde nodig.’

TEKST: RENÉ VORDERMAN

Bart Grezel durft zich te laten zien in het noorden van het land. Sterker: met een lofzang op het schildersvak rijden zijn busjes rond in het werkgebied van het bedrijf, grofweg de driehoek Assen-Groningen-Winschoten. Kreten als ‘Wow’, ‘Cool’, ‘Gaaf’ en ‘Super’ prijken op de voertuigen. Niet te missen. Laat dat nou net de bedoeling zijn van de olijke ondernemer. ‘We hebben ook bioscoopreclame. Dat is commercie, het is eigenlijk heel simpel. Vervolgens moet je wél de goede mensen vinden om het werk te doen.’

Subtiel knikje naar de overkant van de straat. ‘Dat is Jan, mijn eerste schilder. Belde me vier jaar geleden op. “Heb je nog een klusje voor me?”. Natuurlijk Jan, zei ik, altijd wel. Toen was ik nog niet eens officieel begonnen. Eind dat jaar had ik al vier man lopen. Inmiddels zijn we met zestien schilders, deels in vaste dienst en deels inhuur. Ik doe het op mijn manier en dat bevalt goed.’ Jarenlang verhuurde Grezel – ex-vertegenwoordiger van onder meer AkzoNobel en Relius – zich aan schildersbedrijven, om voor hen de zakelijke kant van het werk op te knappen, zoals offertes opstellen. ‘Maar ik zag dat het beter kon, want schilders kwamen hun afspraken vaak niet na. Daarom mijn eigen bedrijf, waarin ik doe wat ik beloof en vakmanschap garandeer. Zelf kan ik trouwens helemaal

niet schilderen, ik heb nog nooit een kwast vast gehad, haha.’

Pauperparadijs

Het gras is nog nat aan de voeten, deze mooie herfstochtend in Veenhuizen. Want ook in dit bijzondere dorp – sinds 2021 prijkend op de Werelderfgoedlijst – mag Grezel aan het werk. De zogeheten Koloniën van Weldadigheid vergaarden dat jaar de prestigieuze Unesco-status en het Drentse dorp was zo’n ‘pauperparadijs’: ingericht om bedelaars, landlopers en arme gezinnen uit grote steden een beter bestaan te geven op het platteland. Begin twintigste eeuw is Veenhuizen uitgegroeid tot zelfvoorzienend gevangenisdorp met scholen, kerken, een ziekenhuis, werkgebouwen, boerderijen en dienstwoningen. Een groot deel van de gebouwen, waaronder meerdere nog in gebruik zijnde gevangnissen, is sinds twee jaar in handen van Stichting de Nieuwe Rentmeester.

‘Wij hebben het bezit van het Rijksvastgoedbedrijf hier overgenomen’, vertelt Sanne Beishuizen van de Nieuwe Rentmeester, aangeschoven bij Bart Grezel op het gemeentebankje aan de Hoofdweg. ‘Belangrijkste opdracht: panden beheren en onderhouden. Alles om het ensemble bij elkaar te houden. Want zo is Veenhuizen ooit ontworpen: als één geheel.’ Die onderlinge samenhang begon steeds meer te vervagen, omdat pandenbezitters –

ook diverse particulieren – ramen vervangen, luiken weghaalden of bij schilderwerk voor afwijkende kleuren kozen.

Een jarenlang en doortimmerd historisch kleuronderzoek, behandeld in een 400 pagina’s dik handboek, maakt daaraan een eind. Het vuistdikke document is sinds dit jaar leidend bij al het gebouw- en tuinonderhoud in Veenhuizen. Schilders hoeven het naslagwerk niet helemaal door te akkeren; speciaal voor hen is een overzichtelijke kleurkaart gemaakt. Daarop prijken 32 tinten, met aanduidingen als Hazenbruin, Reebruin, Strogeel, Heidewit, Flessengroen of Den.

Koningshuisje

De schilders van Grezel gebruiken bij de vrijstaande huurwoning aan de Hoofdweg – de bewoonster spreekt van een ‘koningshuisje’ – de kleuren Lariks, een groentint, en Blond. Ze behandelen enkel de houten delen, in een matte afwerking, voor de muren is momenteel geen budget. ‘Maar dat hoop ik volgend jaar wel in onze begroting mee

te krijgen’, zegt Beishuizen. Gaat dat door, dan mogen de schilders hun kwasten dopen in de kleur Kiesel. ‘Mooi dat jullie de oude kleuren herstellen’, vindt de bewoonster, die daarna haar weg vervolgt op de fiets.

Grezel en Beishuizen op hun beurt lopen naar de overkant van de straat, via een brug het kanaal over, naar de schilders toe. Even kijken hoe Jan, Don en Wouter vloten na een paar bekers sterke koffie. ‘De goot en alles daarboven schilderen we met Jotun Demidekk’, vertelt Jan Siedsma vanaf de steiger aan de voorzijde. ‘Die verf is esthetisch iets minder dan de Trimetal PU Satin die we voor de rest gebruiken, maar wél robuuster. Dat is nodig, omdat de bovenste delen het meest te lijden hebben van het weer. Het is of te koud of de zon schijnt er vol op.’ Grezel: ‘We werken niet met een verftechnisch advies. Die kennis en ervaring hebben we zelf.’

Sowieso doen de schilders van het Asser bedrijf alles zelf. Zo is Don Gerrits chef timmerwerk en reparaties, zoals neuslatten vervangen. Leerling Wouter Scheffers

wordt ondertussen breed opgeleid door zijn twee collega’s. Glas zetten, hout repareren, hij moet het – naast nauwkeurig kwasten en rollen – straks allemaal kunnen. ‘Don en Jan zijn ervaren rotten, zij kunnen hem zoveel leren’, zegt Bart Grezel. ‘Nieuwe jongens in mijn bedrijf wil ik minimaal twee jaar in opleiding hebben. Doen ze het goed, dan krijgen ze een vast contract.’

Provinciaal keurmerk

Met nog genoeg opdrachten in Veenhuizen voor de boeg, want Grezel is opgenomen in het Register Kennis+Kunde. Dit is een aan de provinciale Monumentenwachten gelieerd keurmerk waarmee een bedrijf aantoonde voldoende gekwalificeerd te zijn om te werken aan monumenten. Zo werkte Grezel in juli ook al aan de Generaal van de Boschweg in het gevangenisdorp; bij de voormalige dienstwoning Ruimzicht uit 1904. Eens een woonoord van hogere functionarissen, nu verhuurd aan een kunstenaar en een muzikant. ‘Dit hebben we wél in hoogglans afgewerkt’, wijst Grezel op een versgelakt luik. Drie lagen moesten de objecten hebben, waar de schilders aan de Hoofdweg met twee lagen konden volstaan.

Beishuizen en Grezel lopen een rondje om het gebouw. ‘Heel veel panden in dit dorp hebben wat liefde nodig’, zegt Beishuizen. ‘Gelukkig zijn de lijntjes met Grezel kort. Is er iets aan de hand, dan bellen ze mij en kom ik meteen langs. Bijvoorbeeld bij houtrot, of laatst, toen een dakgoot lek was.’ Grezel, zoon van een verftegenwoordiger, glimlacht. Er zijn slechtere werkplekken denkbaar. ‘Een dorp waar je trots op mag zijn, werelderfgoed. En ook een dorp waar we nog wel even zoet mee zijn.’

Bart Grezel bij de door zijn schilders opgeknapte villa Ruimzicht.

FOTO: GREZEL SCHILDERS